

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Κυριακήν, 23^{ην} Ὀκτωβρίου/ 5^{ην} Νοεμβρίου 2023, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτή τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου ἀποστόλου καί ἱερομάρτυρος Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, πρώτου Ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων

Κατά τήν ἐορτήν αὐτήν ἡ Ἐκκλησία ὅλη, ἰδιαίτατα ἡ τῶν Ἱεροσολύμων, ἀναμιμνήσκειται ὅτι ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ἦτο υἱός Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐκ γυναικός, ἣν εἶχε πρίν μνηστευθῇ τήν ἀειπάρθενον, ἐπομένως ἐλέγετο καί αὐτῆς υἱός ἄρα καί ἀδελφός τοῦ Κυρίου. Διά τήν κατά τόν νόμον συγγένειαν ταύτην, ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὠνομάσθη Ἀδελφόθεος. Τοῦτο μαρτυρεῖ καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγων: «ἕτερον δέ τῶν ἀποστόλων οὐκ εἶδον εἰ μή Ἰάκωβον τόν ἀδελφόν τοῦ Κυρίου», (Γαλ. 1,19). Ἦτο δίκαιος, τύπος ἀρετῆς καί ἀγιότητος, ὀνομαζόμενος καί «ὠβλίας», ἥτοι δίκαιος καί προστασία τοῦ λαοῦ.

Τόν Ἅγιον Ἰάκωβον ἐγκατέστησεν Αὐτός ὁ Κύριος ὡς πρῶτον Ἱεράρχην τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, ὡς ψάλλει τό Ἀπολυτίκιον αὐτοῦ «Ὁ τοῦ Πατρός μονογενῆς Θεός Λόγος, ἐπιδημήσας πρός ἡμᾶς ἐπ' ἐσχάτων, τῶν ἡμερῶν Ἰάκωβε θεσπέσιε, πρῶτόν σε ἀνέδειξε τῶν Ἱεροσολύμων, Ποιμένα καί Διδάσκαλον, καί πιστόν οἰκονόμον, τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν...».

Διά τῆς δοθείσης αὐτῷ ἐξουσίας ταύτης ἐποίμανε τήν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων θεαρέστως, ἔγραψε τήν ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ Καθολικὴν ἐπιστολήν αὐτοῦ, ἥτο δέ πρῶτος, γαλήνιος, προσηνής καί ἀγαπητός εἰς πάντα τόν λαόν τῶν Ἱεροσολύμων. Διηύθυνε τήν πρώτην Ἀποστολικήν Σύνοδον τῶν Ἱεροσολύμων τό 49μ.Χ., ἡ ὁποία ἤνοιξε τάς πύλας τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ ἔθνη καί ὠμολόγησε τόν Κύριον ὡς Υἱόν τοῦ Θεοῦ καί διά τοῦτο ἐκρηννίσθη ὑπό τῶν ἀρχόντων τῶν Ἰουδαίων ἀπό τοῦ πτερυγίου τοῦ Ναοῦ περί τό 60 μ.Χ. εἰς μεγάλην ἡλικίαν.

Πρός τιμὴν αὐτοῦ εἰς τόν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ Καθεδρικόν Ναόν, συνδέοντα τήν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα καί τόν Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, ἐτελέσθη Ἑσπερινός ἀφ' ἐσπέρας, χοροστατοῦντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου καί θεία Λειτουργία τήν πρωΐαν, προεξάρχοντος πάλιν τοῦ Μακαριωτάτου, συλλειτουργούντων τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ηουχίου καί τῶν Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί Πέλλης κ. Φιλουμένου, Ἀγιοταφίτῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, τῶν Ἱερέων ἐφημερίων τοῦ Ναοῦ π. Φάραχ Μπαντούρ καί π. Χάδερ Μπαράμκη, ψάλλοντος τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεῶν μετὰ τῶν μαθητῶν τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς Σιών δεξιὰ ἑλληνιστί καί τῆς χορωδίας τοῦ Ναοῦ ἀραβιστί ἀριστερά ὑπό τόν κ. Ριμόν Κάμαρ, μετέχοντος δέ εὐλαβοῦς ἐκκλησιάσματος τῆς Ὁρθοδόξου Κοινότητος τῶν Ἱεροσολύμων, ἐκ μοναχῶν, μοναζουσῶν καί ὀλίγων παραμεινάντων ὡς ἐκ τοῦ πολέμου προσκυνητῶν, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Δημητρίου Ἀγγελοσοπούλου καί μελῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Γενικοῦ Προξενείου εἰς Ἱεροσόλυμα.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Καρπός δέ τῆς δικαιοσύνης ἐν εἰρήνῃ σπείρεται τοῖς ποιοῦσιν εἰρήνην, (Ἰακ. 3,18). [Ὁ πνευματικός δέ καρπός τῆς δικαιοσύνης καί Ἀγιότητος σπείρεται εἰρηνικῶς καί χωρίς φιλονεικίας ἀπο ἐκείνους, πού ἀσκοῦν καί μεταδίδουν εἰρήνην καί οἱ ὅποιοι εἶναι πράγματι σοφοί καί εἰρηνοποιοί διδάσκαλοι], διδάσκει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ χάρις τοῦ δικαίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἐπωνύμῳ Ἱερῷ Ναῷ αὐτοῦ, τῷ παρακειμένῳ τῷ Παναγίῳ καί Ζωοδόχῳ Τάφῳ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἵνα τιμήσωμεν τὴν ἱεράν αὐτοῦ μνήμην.

Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ἀπέκτησεν ἐξέχουσαν θέσιν ἐν τῇ ἀγία τοῦ θεοῦ Ἐκκλησίᾳ καί δὴ τῶν Ἱεροσολύμων, ἔνεκεν δέ τῆς διακρινούσης αὐτόν μεγάλης εὐσεβείας ἐδόθη εἰς αὐτόν ὁ τίτλος τοῦ «Δικαίου».

Ὅντως ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἀνεδείχθη «στῦλος τῆς πίστεως» καί ἔρεισμα τῆς Ἐκκλησίας· καί τοῦτο, διότι ἡ Καθολικὴ αὐτοῦ ἐπιστολὴ ἐμφανίζει αὐτόν ὡς «διδάσκαλον μεγάλου προσωπικοῦ κύρους μεταξύ τῶν ἀναγνωστῶν αὐτῆς». Ἐξ ἄλλου ἡ συμμετοχὴ του εἰς τὴν Ἀποστολικὴν Σύνοδον τῶν Ἱεροσολύμων καί ἡ διδασκαλία αὐτοῦ ἀφορᾷ εἰς τὸν εὐαγγελισμόν τῶν ἐθνικῶν, τούτέστιν τῶν εἰδωλολατρῶν, ἐπιβεβαιοῖ τό κύρος τοῦ Ἰακώβου.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἐρμηνεύων τό γεγονός ὅτι ὁ Ἀδελφόθεος ὠμίλησεν ἐν τῇ Συνόδῳ «μετὰ τό σιγῆσαι αὐτοὺς Βαρνάβα καί Παύλου», (Πράξ. 15,12) λέγει: «Ἐπίσκοπος ἦν τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίας οὗτος [ὁ Ἰάκωβος], διό καί ὕστερος λέγει· καί τό «ἐπὶ στόματος δύο ἢ τριῶν μαρτύρων σταθήσεται πᾶν ῥῆμα», (Πρβλ. Ματθ. 18,16), ἐνταῦθα πληροῦται. Ὁ δέ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας, ἐξαίρων τὸν κηρυγματικόν λόγον τοῦ ἀγίου Ἰακώβου λέγει: «Πάντα περιήχησε, τῆς οἰκουμένης τά πέρατα, τῶν ῥημάτων ὁ φθόγγος σου, δι' ὧν φωτιζόμεθα, ἀρετῆς ἐνθέου, πρὸς πᾶσαν ἰδέαν, καί ὁδηγούμεθα πιστῶς, πρὸς τῆς Τριάδος θείαν ἐπίγνωσιν· διό ἐκδυσωποῦμέν σε, ὡς Ἱεράρχης ἰκέτευε, Ἰησοῦν τὸν φιλόανθρωπον, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

Ὁ Ἀδελφόθεος Ἰάκωβος μετὰ παρρησίας ἐκήρυξε τὸν Κύριον Ἰησοῦν θεόν Λόγον καί Δημιουργόν τοῦ παντός ἀφ' ἐνός καί ὅτι ὁ θεός Πατήρ εἶναι ὑψίστη καί μοναδική πηγὴ κάθε φωτισμοῦ, φυσικοῦ ἢ ἡθικοῦ ἀφ' ἐτέρου καί λέγει «ἡ σοφία τῶν ἀνθρώπων οὐκ ἐστὶν ἄνωθεν κατερχομένη ἀλλ' ἐπίγειος, ψυχικὴ, δαιμονιώδης... ἡ δέ ἄνωθεν σοφία πρῶτον μὲν ἀγνή ἐστὶν, ἔπειτα εἰρηνικὴ, ἐπιεικὴς, εὐπειθής, μεστή ἐλέους καί καρπῶν ἀγαθῶν, ἀδιάκριτος καί ἀνυπόκριτος καρπός δέ τῆς δικαιοσύνης ἐν εἰρήνῃ σπείρεται τοῖς ποιοῦσιν εἰρήνην», (Ἰακ. 3, 17-18).

Μέ ἄλλα λόγια οἱ καρποὶ τῆς σοφίας τοῦ θεοῦ παράγονται διὰ τῆς δυνάμεως καί χάριτος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μεταξύ δέ τῶν ἀγαθῶν τούτων καρπῶν διακρίνεται ὁ καρπός τῆς δικαιοσύνης. Ὁ καρπός δέ οὗτος δέν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν εἰρήνην τοῦ Χριστοῦ, τοῦ εἰπόντος «ἄνευ ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν», (Ἰωάν. 15,5).

Διό καί ὁ θεῖος Παῦλος παραγγέλλει λέγων: «ἔστε πεπληρωμένοι καρπῶν δικαιοσύνης τῶν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς δόξαν καί ἔπαινον θεοῦ», (Φιλιπ. 1,11).

Ὁ δέ μεγαλοφωνώτατος Ἡσαΐας λέγει: «καί ἔσται τὰ ἔργα τῆς δικαιοσύνης εἰρήνη, καί κρατήσῃ ἡ δικαιοσύνη ἀνάπausιν, καί πεποιθότες ἕως τοῦ αἰῶνος», (Ἠσ. 32,17).

[Καί ἀναλυτικώτερον: ἀποτέλεσμα τῆς δικαιοσύνης θά εἶναι ἡ εἰρήνη. Ἡ δικαιοσύνη θά φέρῃ τήν ἀνάπausιν καί τήν ἡσυχίαν καί οἱ ἄνθρωποι μετά πεποιθήσεως θά βαδίζουν διά παντός].

Ἡ μεταξύ τῶν ἀνθρώπων δικαιοσύνη καί εἰρήνη εἶναι κατ' οὐσίαν καρπός τῆς Χάριτος τοῦ θεοῦ καί τῆς πίστεως εἰς τόν Χριστόν κατὰ τήν μαρτυρίαν τοῦ ὑμνωδοῦ λέγοντος: «Ἀλήθεια ἐκ τῆς γῆς ἀνέτειλε καί δικαιοσύνη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκυψε», (Ψαλμ. 84,12). Διά τοῦτο ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος, ὁ ὁποῖος ἐγένετο αὐτόπτης καί αὐτήκοος, δηλαδή φυσικός μάρτυς τοῦ μυστηρίου τῆς εὐσεβείας, τοῦ μυστηρίου τῆς θείας ἐν Χριστῷ Οἰκονομίας, ἀφ' ἑνός μὲν ἀναφέρεται εἰς τόν Χριστόν, ὁ ὁποῖος ἐβάδισε τήν ὁδόν τῆς δικαιοσύνης καί ἤνοιξε καί εἰς ἡμᾶς ὁδούς δικαίας, ἀφ' ἑτέρου δέ διερωτᾶται ἀπό ποῦ προέρχονται μεταξύ τῶν ἀνθρώπων οἱ πόλεμοι καί αἱ μάχαι: «Πόθεν πόλεμοι καί μάχαι ἐν ὑμῖν; Οὐκ ἐντεῦθεν ἐκ τῶν ἡδονῶν ὑμῶν, τῶν στρατευομένων ἐν τοῖς μέλεσιν ὑμῶν;... μοιχοί καί μοιχαλίδες! οὐκ οἴδατε ὅτι ἡ φιλία τοῦ κόσμου ἔχθρα τοῦ θεοῦ ἐστίν; ὃς ἂν οὖν βουληθῇ φίλος εἶναι τοῦ κόσμου, ἐχθρός τοῦ θεοῦ καθίσταται».

Ἑρμηνεύων τούς λόγους τούτους ὁ Οἰκουμένιος λέγει: «Ἡ οὐκ οἴδατε ὅτι ἡ τοῦ κόσμου φιλία ἀλλοτριοῖ τῆς θείας φιλίας, ἥ ἐχθρούς ἀποφαίνει θεοῦ; Κόσμον ἐνταῦθα [ὁ Ἀδελφόθεος] πᾶσαν τήν ὑλικήν ζωὴν ἀποκαλῶν, ὡς μητέρα τῆς φθορᾶς. Ἦς ὁ μετασχεῖν σπεύδων, ἐχθρός γίνεται τοῦ θεοῦ».

Ὅντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, «ἡ τοῦ κόσμου φιλία ἀλλοτριοῖ (= ἀποστερεῖ) τῆς θείας φιλίας. Καί τοῦτο, διότι κατὰ τόν Δίκαιον Ἰάκωβον, ὁ θεός εἶναι ὅλος φῶς καί ἐξ ἰδίας Αὐτοῦ ἀγαθῆς θελήσεως μᾶς ἐγέννησε πνευματικῶς διά τοῦ εὐαγγελίου, πού εἶναι λόγος τῆς ἀληθείας, διά νά εἴμεθα ἀπό τὰ πρῶτα καί τιμιώτατα τρόπον τινά δημιουργήματά Του, ἐκλεκτά καί ἀφιερωμένα εἰς τόν θεόν. «Βουληθεῖς ἀπεκύησεν ἡμᾶς λόγῳ ἀληθείας εἰς τό εἶναι ἡμᾶς ἀπαρχήν τινά τῶν αὐτοῦ κτισμάτων», (Ἰακ. 1,18).

Τόν λόγον τοῦτον τῆς ἀληθείας, δηλονότι τοῦ θείου φωτός τῆς δικαιοσύνης τῆς εἰρήνης, παρακαλέσωμεν καί ἡμεῖς οἱ τιμῶντες ἐορτίως τόν ἅγιον Ἰάκωβον τόν Ἀδελφόθεον καί πρῶτον Ἱεράρχην τῶν Ἱεροσολύμων, ἵνα ταῖς ἱκεσίαις αὐτοῦ καί ταῖς πρεσβείαις τῆς ὑπερευλογημένης θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας πρὸς Κύριον τόν θεόν ἡμῶν, ἐμφυτεύσῃ εἰς τὰς καρδίας πάντων ἡμῶν, ἰδιαιτέρως δέ εἰς τὰς καρδίας καί διανοίας τῶν κρατούντων τοῦ κόσμου καί τῆς δοκιμαζομένης περιοχῆς ἡμῶν. Ἀμήν. Ἔτη πολλά καί εὐλογημένα καί εἰρηνικά».

Μετά τό πέρας τῆς θείας Λειτουργίας ἠκολούθησεν ἄνοδος εἰς τὰ Πατριαρχεῖα διά τῶν ἱστορικῶν βαθμίδων τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου μετά τῆς Ἱερᾶς εἰκόνης τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, τοῦ Μακαριωτάτου καί τῆς Συνοδείας ἐνδεδυμένων, διερχομένων διά τῆς Πύλης τοῦ Πατριαρχείου, ὅπου καί ἔλαβον τό ἐόρτιον ἀρτίδιον εὐλογίας ὑπό τῆς ὑπευθύνου τοῦ ἀρτοποιείου μοναχῆς Σεραφείμας.

Εἰς τήν αἴθουσαν τοῦ Πατριαρχείου ἀνεπέμφθη δέησις, ἐψάλη ὁ Πολυχρονισμός τοῦ Μακαριωτάτου καί ἠκολούθησε δεξιώσεις καί κέρασμα τῶν κολλύβων τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, μετά δέ ταῦτα προσεφώνησε καί πάλιν ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Δεῦτε τόν πρωτόθρονον πάντες τῆς Ἐκκλησίας τόν φωστῆρα, Ἱερὸν Ἰάκωβον ὕμνοις, ὡς Ἱεράρχην καί θεῖον κήρυκα, τόν φερωνύμως Δίκαιον ὀνομασθέντα μεγαλύνωμεν», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός αὐτοῦ.

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Δημήτριε Ἀγγελοσόπουλε,

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία τιμᾷ καί γεραίρει σήμερον τήν πάνσεπτον μνήμην τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος καί Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου καί Δικαίου ἐπικληθέντος.

Οὗτος ὁ ἅγιος Ἰάκωβος, ὁ ὁποῖος καλεῖ ἑαυτόν «θεοῦ καί Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δοῦλον» (Ἰακ. 1,1) ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτοῦ, κατεστάθη ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων καί ἐκλήθη εἰς τό Ἀποστολικόν ἀξίωμα ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου. Ὡς τοιοῦτος δέ ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἀναφαίνεται χειραγωγός τῆς ὅλης ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, τῆς διαμορφώσεως δηλονότι καί διοργανώσεως τοῦ διοικητικοῦ συστήματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ ὁποία ὡς μήτηρ τῶν ἀνά πᾶσαν τήν Οἰκουμένην Ἐκκλησιῶν ἦτο τό πρότυπον πάσης ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίας. Τοῦτο μαρτυρεῖ ἡ μετὰ μεγίστου Ἀποστολικοῦ κύρους ἀπηνθυνθεῖσα «ταῖς ἐν τῇ διασπορᾷ δώδεκα φυλαῖς», (Ἰακ. 1,1) τῶν ἐξ Ἰουδαίων εἰς Χριστόν πιστευσάντων καθολικῆς αὐτοῦ ἐπιστολῆς.

Ὁ θεσπέσιος Ἰάκωβος ὁ ὑπό τοῦ Πατρός τοῦ μονογενοῦς θεοῦ Λόγου ἀναδειχθείς πρῶτος Ἱεράρχης, ποιμὴν, διδάσκαλος καί πιστός οἰκονόμος τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν, ἐγένετο ὁ τῆς ἀποστολικότητος θεμέλιος λίθος «ὄντως ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. 2,20) τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων καί τό ἐορταζόμενον σεπτόν μνημόσυνον τοῦ ἁγίου Ἰακώβου ἀφορᾷ εἰς τόν τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας Ἀποστολικόν καί Πατριαρχικόν θρόνον, τοῦ ὁποίου Διάκονος αὐτοῦ καί Διάδοχος τοῦ Ἀδελφοθέου κατέστη ἡ Μετρίότης ἡμῶν.

Πρός τοῦτο κατήλθομεν, συνοδευόμενοι ὑπό τιμίων μελῶν Ἀρχιερέων, Ἱερέων καί Ἱεροδιακόνων ἐν τῷ ἐπωνύμῳ ἱερῷ Ναῷ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου, ἔνθα ἐτελέσαμεν ἐν Πατριαρχικῇ Συνάξει τό μέγα τῆς θείας εὐχαριστίας μυστήριον πρὸς τιμὴν καί δόξαν τοῦ ἐορταζομένου ἁγίου καί δικαίου Ἰακώβου, συμμάρτυρος γενομένου διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ τοῦ Σταυρωθέντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Ἡ σημερινή θρονική καί θεσμική ἐορτή τῆς ἱερᾶς μνήμης τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου καί πρώτου Ἱεράρχου τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων ἀποτελεῖ ἀδιάψευστον μαρτυρίαν τῆς ἀρραγοῦς Ἀποστολικῆς διαδοχῆς, τῆς ἀποτυπωμένης ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἐκάστοτε Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων ἀφ' ἐνός· καί τῆς ἀδιαλείπτου προσευχητικῆς παρουσίας τῆς ἀποστολῆς τοῦ τάγματος τῶν Σπουδαίων, τῆς Γεραρᾶς δηλονότι Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος, ὡς καί τοῦ ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ ἐρριζωμένου καί διαβιοῦντος εὐσεβοῦς Ρωμαιο-Ὁρθοδόξου ἡμῶν ποιμνίου ἀφ' ἐτέρου.

Τόν μέγαν τοῦτον Ἀπόστολον καί μάρτυρα τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ παρακαλέσωμεν ἀνακράζοντες: Ἀπέλασον πᾶσαν θλιῖψιν ἐνεστῶσαν καί ἐπερχομένην ἐκ τῆς πολεμικῆς συρράξεως ἐν τῇ περιοχῇ ἡμῶν καί δώρησαι ἡμῖν καί παντί τῷ κόσμῳ τήν δικαιοσύνην καί τόν καρπὸν αὐτῆς, τήν εἰρήνην.

Ἔτη πολλά καί εἰρηνικά! Ἀμήν».

Ἡ ἐορτή ἐπεσφραγίσθη μέ τήν κατά τό ἔθος παράδοσιν ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου τῶν κλειδῶν τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου εἰς τοὺς Ἱερεῖς καί Ἐπιτρόπους αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας